

червеной низъ трепнала омара; татъкъ далечъ се мърка шосето, по което се нередили работници: чукатъ камъне, возятъ съ малки колички пѣсъкъ; а други копаятъ край него ровове за изцѣдяване. Върѣ се да познае Инсаровъ отъ далечъ, ала не можеше да го забележи.

Съ разтворенъ бѣлъ чадъръ, тя крачеше по пжтеката напреко и тежко поемаше нагорещения въздухъ, напоенъ съ дѣха на погорена прѣстъ.

Изкачи се на една падинка и пакъ се вгледа.

Предъ нея се мърна морето, край което се извива шосето. И тамъ до самото море е сѣдналъ на брѣга човѣкъ. Тя се върѣ и го позна: той бѣше Инсаровъ.

— Гледай го де е билъ! — се очуди тя.

Спусна се преко презъ мерата и съ леки стѣпки го приближи.

Той не я чу.

Застанала надъ него, затули съ две ржце очитѣ му. Искаше да му се засмѣй. Ала щомъ пламналото му чело ѝ парна прѣститѣ, тя отпусна ржце.

— Елена, — едва прошепна той.

— Видишъ ли! ти имашъ огънь и криешъ.

— Седни при мене, — я пресѣче той. И за да я отвлече да говори за огъня му, продължи: виждашъ каква гледка!

Тя сѣдна, разтвори чадъръ и направи сѣнка надъ него.

Тѣ млѣкнаха.

Той искаше да ѝ поговори, но главата му тежеше и не му се отваряха уста. Тя не можеше да заговори, да не издаде задавения си гласъ.

— Да ставаме! — промѣлви тя. Да се върнемъ. Нужно ти е почивка.

Той само я погледна.

Тя хвана ржката му, потегли го и той стана.